

[Chr. Madsen.]

forbedringer, skal man ikke tro, at disse forbedringer er tilstrækkelige ret længe.

Problemerne vedrørende forsorgen for de ældre er problemer, hvis løsning vil komme til at koste mange penge, hvis man skal nå tilstrækkelig langt. Jeg vil igen gøre opmærksom på lovforslagets § 1, for jeg mener, det er nødvendigt og rigtigt at gøre det. I denne paragraf står der, at kommunalbestyrelserne har pligt til at sikre, at kommunerne råder over det nødvendige antal pladser på plejehjem og alderdomshjem til personer, der er berettiget til invalidepension eller folkepension. Denne paragraf siger klart og tydeligt, at kommunalbestyrelserne har pligt til at fremskaffe de ca. 6.000 plejehjemspladser eller pladser for ældre medborgere, der er behov for.

Nu ved i hvert fald alle udvalgsmedlemmerne, der har underskrevet betænkningen, at selv om der står sådan i loven, er det en anden sag, om folketinget fører en økonomisk politik, der kan give kommunerne mulighed for at opfylde de pligter, loven påbyder dem. Vi ved jo, at selv om der står meget stærkt i loven, at man har denne pligt, så er det regeringens økonomiske program, der fastsætter, hvor mange plejehjem der skal bygges år for år. Og det, der er fastlagt i regeringens økonomiske program i den henseende, er ikke tilstrækkeligt til, at man kan udbygge alle de plejehjemspladser, der er brug for.

Vi har altså den lille bemærkning at gøre til dette nogenlunde gode lovforslag, at det må følges op af en økonomisk politik, der gør det muligt for kommunerne at opfylde de forpligtelser, loven pålægger dem. I øvrigt vil vi anbefale lovforslaget og ændringsforslagene dertil.

Birthe Wetlesen: Ved første behandling gav jeg udtryk for, at mit parti var velvilligt indstillet, men at vi havde visse betænkeligheder. Jeg pegede på § 12 i lovforslaget om forsorg for invalide- og folkepensionister, der medfører en forskelsbehandling af visse befolkningsgrupper til ugunst for dem, som har foretaget opsparing til sikring af deres alderdom. Denne forskelsbehandling er urimelig og uretfærdig. Den højtærede socialminister svarede mig, at dette måske nok var et af de steder, hvor

han var sprunget over, hvor gærdet var lavest, idet ministeren ikke på dette område havde foreslået de hidtil gældende regler ændret. Ministeren nævnte samtidig, at hvis han skulle have fulgt udvalgets indstilling, ville han have været nødt til at fremsætte forslag, som ville medføre en merudgift på 25 mill. kr.

Nu vil jeg gerne pege på, at det høje ting arbejder med et lovforslag om fuld folkepension til alle, selv om den øjensynlig bliver mere fuld til nogle end til andre. Princippet er, at alle bør have fuld folkepension, og at en forskelsbehandling altså ikke bør finde sted. Alligevel oprettholder den højtærede socialminister i nærværende lovforslags § 12 fortsat en, som jeg sagde det før, urimelig og uretfærdig forskelsbehandling. Var det ikke det bedste at slette § 12; den misklæder lovforslaget.

Den foreliggende udvalgsbetænkning og de stillede ændringsforslag giver mig kun anledning til enkelte bemærkninger. Alle ændringsforslagene forekommer mig at være forbedringer, og derfor kan vi stemme for dem. Især har jeg bemærket, at støtten til dækning af udgifter til medhjælp for invalider, der bor i kollektivhuse, ikke længere begrænses til at omfatte yngre invalider. Den ændrede udformning af § 4, stk. 1, betyder en lille forbedring af de private pleje- og alderdomshjems muligheder. Jeg deler ikke den højtærede socialministers udtalte bekymring for, at enkeltpersoner kan eje sådanne hjem og tilmed tjene på dem. De i § 4, stk. 2, nævnte tilsynsråd vil jo give sikkerhed mod misbrug. Mit parti finder det derfor urimeligt at kræve, at de private hjem skal være selvejende institutioner, når mindst 12 af de på hjemmet indlagte er personer, hvis ophold helt eller delvis betaales af offentlige midler, men tallet 12 betegner dog et fremskridt i forhold til 8, som er anført i lovforslaget.

Mit parti er enig med udvalget i, at der snarest bør udarbejdes vejledende retningslinjer for uddannelse af personale til alderdomshjem og plejehjem. Her er imidlertid ikke alene uddannelsen, men også udvælgelsen af stor betydning. Der stilles store krav til dette personales psykiske og fysiske kvalifikationer, eller sagt på en anden måde: det skal være folk med et godt håndslag og ikke mindst hjertet på det rette sted.